

Časopis krajské rodiny v New Yorku

ZVON

červenec - srpen 7-8/2005

SVATÍ CYRIL A METODĚJ, SLOVANŠTÍ VĚROZVĚSTOVÉ
5. ČERVENCE

Myšlenky moudrých O NADĚJI

JEDNÁ KLIDNÁ NADĚJE MÁ VĚTŠÍ CENU NEŽ DESET SYROVÝCH PRAVD.

Franz Grilparzer

O NADĚJI VÍME JEN TO, ŽE JI PŘINÁŠÍ LÁSKA.

Josef Lux

NADĚJI NELZE ZÍSKAT NA ZÁKLADĚ NĚJAKÉ ZKUŠENOSTI. MEZI NADĚJÍ A ZKUŠENOSTÍ NAOPAK PANUJE TRVALÝ A NUTNÝ KONFLIKT. ZKUŠENOST SE ZAMĚŘUJE NA MINULOST A SOUČASNOST, ZATÍMCO NADĚJE JE AKTIVNÍ PŘEDJÍMÁNÍ BUDOUCNOSTI.

Roger Garaudy

Štěpán kardinál Trochta (26. března 1905 – 6. dubna 1974)

V letošním roce si připomínáme sto lety od doby, kdy se v roce 1905 narodil významný biskup a pozdější kardinál Štěpán Trochta. Pocházel z Francovy Lhoty na Valašsku. Stal se sedmnáctým litoměřickým biskupem v roce 1947. Nebyl pak nikdy odvolán ani tehdy, kdy došlo k jeho věznění a tato funkce mu náležela až do roku 1974. Jeho přesvědčení, víra a otevřenost pro druhé byly trnem v oku hned dvěma totalitám za sebou - nacistické a pak též pounorové. Proto Štěpán Trochta

prožil za druhé světové války tři roky v koncentračních táborech Terezín, Mauthausen a Dachau. Též pronásledování a šikana ze strany pozdější Státní bezpečnosti po roce 1948 mu nesmírně ztřípčovaly život i práci. Dne 16. ledna 1953 byl zatčen a odvezen do Ruzyně. Pak byl Štěpán Trochta v roce 1954 odsouzen v "monstrprocesu" na 25 let vazby za tzv. velezradu a vyzvědačství. Prošel věznicemi v Litoměřicích, Leopoldově, Ruzyni, Pankráci a ve Valdčicích. Po amnestii v roce 1960 pracoval jako pomocný stavební dělník, umývač oken, natěrač, zametač apod. Po létech ústraní se opět v uvolněném roce 1968 ujal pastoračního působení ve své diecézi. Jako první z litoměřických biskupů v dějinách byl zvolen kardinálem 28. dubna 1969 a na tomto postě zůstal až do své smrti v roce 1974.

Když si Štěpán Trochta dal za heslo Práce-oběť - láska, měl už za sebou krušný život. Jeho oběť neskončila návratem z koncentráku, ale pokračovala tím, že nastoupil do svého úřadu v Litoměřicích. Zároveň s ním tehdy přišlo mnoho dalších skvělých lidí. A tak rovněž i díky jejich práci může letos v červenci oslavovat litoměřická diecéze 350 let od svého založení.

Tiskový mluvčí České biskupské konference **Daniel Herman** odchází z funkce a míří na Policejní prezidium. Tam bude na telefonické intervenční lince poskytovat duchovní podporu policistům a hasičům.

Milí přátelé,

doba dovolených je tady. Na výletních místech začíná sezóna. Vydělečná doba pro různé atrakce má svůj vrchol. Obchodníci s atrakcemi, stánkaři s nejrůznějším zbožím, ti všichni teď musí vydělat. A tak je to správné, takový je život.

Také my vyděláme na naší dovolené, pokud se budeme dobře dívat. Přeji vám všem tento zisk. Ať vás nové poznání obohatí a dodá vám novou chuť do další práce.

V tomto dvojčíslí začínám s vydáváním historie české komunity v NYC. Minigalerie krajanů bude dále pokračovat. Pro nedostatek času jsem ji nezařadil do tohoto čísla.

Příjemnou a ničím nerušenou četbu přeje Fr. Antonín

Češi v New Yorku

Na naší poslední schůzce kněží působících v Americe a v Kanadě mě pan biskup Esterka připomněl, že bych mohl také napsat něco o historii české komunity v New Yorku. Náhoda tomu pomohla, získal jsem dokumenty o působení české katolické komunity v New Yorku, a tak se pokusím na pokračování seznámit vás jak to bylo s prvními emigranty.

V roce 1937 oslavovala česká komunita 50 let prvního českého kostela v NYC. Kostel Panny Marie Ustavičné Pomoci stál na 61. ulici mezi první a druhou Avenue. Byl vysvěcen 7. srpna 1887. K zlatému jubileu byla vydána publikace s názvem „Památník na zlaté jubileum – Chrámu Páně Panny Marie Ustavičné Pomoci.“ Z této knihy cituji:

Dne 7. srpna , v neděli v oktávě svátku sv. Alfonsa byl kostel slavně posvěcen po názvem Panny Marie Ustavičné Pomoci. Slavné posvěcení konal sám nejdp. Arcibiskup Michal A. Corrigan. Slavnou mši svatou sloužil vdp. Eliáš F. Schauer, představený baltimorské provincie Redemptoristů. Jeho Milost, nejdp. Arcibiskup měl anglické kázání, a dp. Henn, který byl ustanoven prvním farářem, měl kázání české.

Ještě dříve než se podíváme podrobněji co předcházelo stavbě a potom působení kněží a českých spolků při kostele, přečtěme si předmluvu k shora uvedené publikaci od Prokopa Neuzila, O.S.B. Opata v Lisle, IL.

Předmluva.

Následující statě pojednávají nejen o blahodárném působení katolických Čechů ve městě New-Yorku během uplynulého půl století, nýbrž také o padesátiletém působení kněží a bratrů laiků, Čechů, řádku Nejsv. Vykupitele.

První, mně známý seznam českých osad v Americe vydal roku 1876 důst. pán J.M. Gartner, jenž byl prvním stálým knězem v české osadě sv.

Jana Nepomuckého, v Milwaukee, Wis. Seznam ten byl vytištěn v jazyku německém na čtyřech stranách čtvrtkového formátu. Českých osad v Americe napočítal dp. J. M. Gartner osmnáct. Zprávy byly stručné. Pro každou osadu bylo odměřeno několik řádek, jež udávaly rok založení osady, jméno duchovního správce, byla-li škola (jako v St. Louis, ve Spillville, v Clevelandu) počet žáků školu navštěvujících a jméno učitele nebo reholních sester.

V New Yorku byl založen český kostel ku cti sv. Cyrilla a Metoděje ve „Čtvrté ulici.“ Zpráva o New-Yorku, kde také dp. J.M. Gartner nějaký čas působil, začínala slovy: New York – Veh, veh veh und wiederum veh! (Běda, běda, a ještě běda!) Tak stručně vylíčil duchovní poměry Čechů newyorských. – Pakli se tyto poměry měly vůbec zlepšiti, bylo třeba klásti zcela nové základy pro duchovní správu, a staré rakousko-české lhotejné-náboženské uvědomění ještě zhoršené špatnými příklady některých českých kněží, kteří, když ve vlasti pochybili a měli činiti duchovní vrchností uložené pokání, prostě ujeli do Ameriky, bylo třeba změnit. Tak ku příkladu Vacula na východě, Klácel na západě v pohoršlivém životě ještě s větší odvahou pokračovali a tím doutnající knot víry v srdcích našich krajanů téměř uhasili. Poměry ty byly částečně i na americkém západě avšak nikde v takových rozměrech jako v New-Yorku.

Aby náboženský život našich krajanů žijících v New-Yorku mohl býti probuzen a k novému nadšení přiveden, bylo třeba zvláštní námahy, zvláštního umění a zvláštních obětí a všech těch bylo dosaženo nově založenou českou osadou bl. Panny Marie Ustavičné Pomoci, na 61. ulici v New-Yorku a na prvním místě horlivostí kněží řádu redemptoristů, kteří povolání byli mezi našimi v osadě oné pracovati. Tito kněží úkolu svému též čestně dostáli. Bůh jim to odplat! Po padesátiletém působení osada Panny Marie Ustavičné Pomoci na 61. ulici zdánlivě na venek upadá tím, že četní její členové jako i v ostatních českých starých osadách, se jinam stěhují a v jiných cizonárodních třeba i katolických osadách se usazují, a tak ku škodě českého jména původní české osady zanikají. Avšak i to má své výhody. Jako ondy, Češi z New-Yorku po několikaleté zastávce dále na západ se ubírali, a kdekoliv se usazovali, přinášeli s sebou sítě nevěry, tak nyní Češi z New-Yorku v jiných osadách, ať českých ať čistě amerických se usazující, slouží za vzor zbožnosti a katolické horlivosti. To pak zase jen nám dělá čest.

Zlaté jubileum osady Panny Marie Ustavičné Pomoci jest tudíž dvojnásob radostné. Jest radostné pro výsledky prací a obětí, jež osadníci tamní v době půl století podnikali a přinášeli a jest radostné i pro duchovní vůdce, kteří dovedli uhasínající jiskru v nádhery plamen víry rozlítiti. Čest jim! Bůh jim nahraď stonásob za práce i oběti jejich!

Prokop Neužil, O.S.B. Opat.

Psáno v Lisle, v den oktávy
Sv. Víta, mučedníka, patrona českého (1937)

Malý princ Antoine de Saint-Exupéry**VIII**

Květinu malého prince jsem záhy poznal lépe. Na jeho planetě rostly jen zcela prosté květiny s jedinou řadou okvětních plátků. Nezabíraly téměř žádné místo a nikoho nerušily. Vždy se jednoho rána objevily v trávě a následující večer uvadaly. Takhle květina ovšem jednou vyklíčila ze semene privátého bůhví odkud. Malý princ velmi pozorně sledoval výhonek, který se v ničem nepodobal jiným květinám. Obával se, že by to mohl být nějaký nový druh baobabu. Ale keřík náhle přestal růst a začal nabírat do květu. Malý princ byl při tom, když vyrašil obrovský pupen. Dobře tušil, že z něho vypučí cosi zázračného, ale květina se ve svém zeleném příbytku zkrášlovala nekonečně dlouho. Pečlivě vybírala barvy, do nichž se oblékne, a pomalu jeden po druhém si upravovala okvětní plátky. Nechtěla se ukázat celá pomačkaná jako vlčí mák. Chtěla se objevit až ve své plné kráse. Skutku to byla parádnice! Její tajemná toaleta trvala mnoho a mnoho dní. Až jednoho rána se dala vidět při východu slunce a řekla zívající:

„Och, právě jsem se probudila... Promiňte, prosím... Jsem celá rozčuchaná...“
Malý princ nedokázal v té chvíli skrýt svůj obdiv:

„Jak jste krásná!“

„Že ano,“ odpověděla tichounce květina. „A přišla jsem na svět zároveň se sluncem...“

Malý princ správně uhodl, že není právě skromná. Ale byla tak dojemná!

„Myslím, že je čas ke snídani.“ Dodala po chvíli, „byl byste tak hodný a postaral se omne...“

Malý princ, celý zmatený, šel pro konev s čerstvou vodou, aby květinu obsloužil.

Ta ho velmi brzy potrápila svou marnivostí. Jednoho dne, když mluvila o svých čtyřech trnech, řekla malému princovi:

„Jen ať si přijdou tygři se svými drápy!“

„Na mé planetě nejsou žádní tygři,“ namítla malý princ, „a navíc, tygři trávu nežerou.“

„Já ale nejsem tráva,“ odpověděla květina.

„Ó, promiňte...“

„Tygrů se nebojím, ale mám strach z průvanu.. Nemáte, prosím, nějakou zástěnu?“

Strach z průvanu... to pro rostlinu není právě šťastné, řekl si malý princ.
S touhle květinou jsou jenom potíže..

„A večer mě dejte pod poklop. Tady u vás je veliká zima. Je to tu špatně položené. Tam, odkud přicházím..“

Vtom se zarazila. Přišla jako semeno, nemohla tedy z jiných světů nic znát. Zahanbena, že se nechala chytit při pokusu o tak hloupoučku lež, dvakrát nebo třikrát zakašlala, aby malého prince upozornila, že udělal chybu:

„A co moje zástěna?“

„Chtěl jsem pro ni jít, ale mluvila jste se mnou!“

Květina opět nuceně zakašlala, aby v něm přece jen probudila výčitky svědomí. A tak malý princ i když měl dobrou vůli ji mít rád, o ní brzy zapochyboval. Bral vážně bezvýznamná slova, a proto byl velice nešťasten.

„Neměl jsem ji polouchat,“ svěřil se mi jednoho dne.

„Květiny nikdy nesmíme poslouchat. Musíme se na ně dívat a vdechovat jejich vůni. Moje květina zaplavovala vůni celou planetu, ale nedovedl jsem se z toho těšit. Historka s drápy, která mě tak rozzlobila, ve mně vlastně měla vzbudit něhu...“

A ještě mi svěřil:

„Tehdy jsem to neuměl pochopit. Měl jsem ji posuzovat podle jednání, ne podle slov. Obklopovala mě vůní a jasem. Neměl jsem, myslím, nikdy utéci. Pod jejími chabými listy jsem měl vytušit něhu. Květiny si tak odporují! Byl jsem však velmi mladý, abych ji dovedl mít rád.“

(pokračování příště)

Hledáme příbuzné

Zajímavou žádost jsem dostal spolu s touto fotkou. Kdo byste poznal někoho na této fotografii, nebo jejich příbuzné prosím zavolejte na číslo redakce ZVONU 718 575 8959. Na fotografii jsou Žofia Potanková s manželem a jejich příbuzní.

Fotografie byla pořízena někde v Pensylvánii. Jménem žadatele předem děkuji. Fr. Antonin

Člověk míní, Pán Bůh mění

Komunisté plánovali, že v roce 2000 nebude v Československu jediná řádová sestra. Dva mladí historikové z Ostravska vydali v těchto dnech publikaci o utrpení řádových sester za bývalého režimu.

"Když jsem ty materiály studoval, dělalo se mi až fyzicky zle. Místo abych pokračoval v práci, šel jsem se kvůli nevolnosti projít na čerstvý vzduch," popisuje historik Slezského zemského archivu v Opavě Petr Tesař práci na sborníku, který v ČR jako první mapuje osudy řádových sester v komunistickém Československu. Tesař společně s Vojtěchem Vlčkem sbíral podklady z dokumentů Státního úřadu pro věci církevní, materiálů církevních tajemníků, soudních spisů a také z osobních vzpomínek sester. Vznikla tak kniha s názvem **Ženské řády za komunismu**. Její křest se konal nedávno v Ostravě.

Blahopřejeme

Dne 9. července 2005 oslaví své 75. narozeniny **Col. Alfons Brož**. Pan plukovník je hlavním koordinátorem českých mší ve Washingtonu, D.C. Za jeho laskavostí a vstřícností bychom jenom těžko rozpoznali jeho původní povolání vojáka. Chtěl bych mu touto cestou poděkovat za všechnu práci a bětavost s kterou organizuje mše svaté a další akce spojené s českými katolickými bohoslužbami ve Washingtonu. Přeji Vám vše nejlepší, hodně zdraví a boží požehnání do dalších let.

Fr. Antonín

Pavel Weirich z Floridy, NY oslaví své 70. narozeniny dne 22. července. Jménem celé krajanské rodiny v NYC mu přeji hodně štěstí, zdraví a Boží požehnání. Radost z dětí a mnoho dalších milostí, které mu jistě připravuje náš dobrý Bůh. Touto cestou mu chci také poděkovat za jeho přátelství.

Fr. Antonín

Něco pro zasmání (převzato z www.katolik.cz)

Hovoří spolu jednou tři duchovní – katolický kněz, imám a rabín – jaký největší zázrak ve svém životě zažili.

Katolický kněz:– Jednou jsem šel na jakousi samotu zaopatřovat, když tu najednou se přihlala bouřka, ale opravdu strašná bouřka; lilo jak z konve, blesk za bleskem, víchř, no hrůza. Opravdu jsem měl strach, že nedojdu. A tak jsem se začal modlit: Ó Bože, ty víš, že konám službu Tobě, tak mi

ZVON

pomoz, ať dojdou k tomu umírajícímu a připravím jej na setkání s tebou. A najednou – zázrak! Všude kolem mě zuří bouře, a nade mnou čistá modrá obloha...

Imám:– To nic není. To já takhle jednou jedu do Mekky na pout', když se přizene písečná bouře, a to je na poušti naprostá katastrofa. Tak padnu tváří k zemi a modlím se: Ó Alláhu, tvůj prorok Mohamed nám přikázal putovat do Mekky, a teď tu mám bídně zahynout? A najednou – zázrak! Všude kolem mě písečná bouře, a v dosahu mého velblouda se nehne ani zrno písku...

Rabín:– No, to já si takhle jednou v sobotu jdu svých tisíc kroků do synagogy, a najednou vidím, že na zemi leží peněženka plná dolarů. Co teď? Je sabbat, já ji nesmím zvednout, ani se nesmím dotknout peněz, co teď? Tak se začnu modlit: Ó Bože, tys ustanovil sabbat pro syny Izraele, pomoz mi jej zachovat! A najednou – zázrak! Všude kolem mě sobota, a já mám čtvrtek...

Přišel jednou bojovník Islámského džihádu k nebeské bráně. Vyhlédl svatý Petr a řekl: – Počkej, ale ty sem nesmíš, tebe sem nepustíme. – Já dovnitř nechci, ale vy máte pět minut na to, abyste vypadli ven.

Zvony Nagasaki

V srpnu si připomeneme 60 let od výbuchu atomové bomby v Nagasaki. Lékař a vědec Takaši Nagai přežil výbuch atomové bomby. V době výbuchu byl od centra vzdálen jen několi stovek metrů. Ihned se ujal pomáhat raněným. Ukázka z jeho knihy Zvony Nagasaki, kterou dokončil roku 1948, je jeho projev, který pronesl za laiky při bohoslužbě za oběti atomové bomby, která se konala na podzim roku 1945 v Nagasaki.

Dne 9. srpna 1945 konala se v 10.30 ráno v hlavním císařském stanu schůze nejvyšší válečné rady o tom, zdali je třeba se vzdát, či možno pokračovat v boji. A právě ve chvíli, kdy se rozhodovalo, zda lidstvo čeká mír nebo ještě větší krveprolití než dosud, vybuchla přesně v 11.02 hodin ve čtvrti Urakami v Nagasaki atomová bomba.

Osm tisíc katolických duší bylo v jediném okamžiku povoláno před soud svého Stvořitele a ničivý požár proměnil v několika hodinách toto křesťanské město v prach a popel. Ještě téhož dne o půlnoci vzplanula katedrála a byla zničena. A právě v tuto hodinu Jeho císařské Veličenstvo oznámilo své rozhodnutí válku ukončit.

Dne 15. srpna byl veřejně prohlášen císařský výnos, jímž se zastavovalo nepřátelství a celému světu byl navrácen mír. Toho dne se právě slavil svátek Nanebevzetí Panny Marie, již jak si vzpomínáte, byla zasvěcena urakamská katedrála.

Mohou být všechny tyto shody nahodilé? Nemáme v nich spíše vidět jemné dílo Boží vůle?

Bylo mi řečeno, že druhá atomová bomba, jež měla zasadit smrtelnou ránu bojové moci Japonska, byla původně určena jinému městu. Ale nebe nad ním bylo pokryto mraky, a tak skutečně nebylo možno plán dodržet.

V poslední chvíli se musil změnit. A tak bylo na konec vybráno Nagasaki, až do té doby „náhradní cíl“. Ba co více, dozvěděl jsem se, že když byla bomba spuštěna, vítr ji strhl ze směru severně od muničních továren, jež měly být jejím cílem, takže nakonec vybuchla nad katedrálou. A tak vlastně američtí letci nikdy ani minutku neměřili na Urakami. To Prozřetelnost řídila jejich bombu.

Nelze spatřovat mezi skončením války a zničením Urakami hlubokou souvislost, tajemný vztah? Nebylo snad Urakami, jediný katolický okrsek z celého Japonska, vybráno jako vhodná oběť na oltář usmíření za zločiny, jež lidstvo spáchalo v této světové válce?

Za lidstvo, jež je dědicem Adamova hříchu a vraždy Kainovy, za lidstvo, jež zapomnělo, že bylo stvořeno Bohem, a oddalo se zcela modlám, za to lidstvo, jež nezná milosrdenství a navzájem se nenávidí a vraždí... Za to, aby skončily všechny ty hrůzy a ještě jednou rozkvetl mír, za toto velké vykoupení není nikdy dost lítosti; je třeba získat odpuštění od Boha důstojnou obětí...

Před tím odamžikem se naskytl již dost příležitostí skončit válku; celé město byla zničena.. Bůh přijal tyto obětiny důstojně. Ale teprve když bylo zničeno Urakami, přijal konečně tuto oběť, odpustil lidem a vnukl císaři, aby válku ukončil.

Naše urakamské obec si po 400 let uchovala nedotčenou víru, ač ji Japonsko pronásledovalo, krvácela a trpěla za všech pronásledování a za této války se neustále modlila za trvalý mír. Není tento chrám skutečně jedinou obětí, jež může být položena na oltář Boží? Tímto činem byly zachráněny desítky miliónů lidí, jež by jinak zahynuly ve válečných řádění.

Pomysleme na velikost, na nádheru zápalné oběti, z níž dne 9. srpna vyšlehly, před katedrálou planeny; to již mizely temnoty války a vycházelo světlo míru. Při pohledu na to jsme si i v bolesti mysli: Jak je to krásné, čisté a vznešené!

Osm tisíc katolíků, mezi nimi i kněží katedrály, bylo obětováno – sami hodní lidé; každý z nich budí naši lítost. Jak jsou šťastni, že odešli ze života nedověděli se o porážce! Jak radostně se navrátili s neposkvřenou duší k svému Pánu! Ve srovnání s jejich osudem je úděl náš vskutku bedný. Stát je poražen, město zničeno. Kam oko dohlédne, prostírá se zpustošený kraj pokrytý popelem a troskami. Nemáme ani obydlí, ani oděv, ani stravu. Naše pole jsou zpustošena a jen hrstka lidí přežila katastrofu. Stojíme po dvou, po třech uprostřed trosk a díváme se neurčitě na oblohu.

Pročpak jsme také nezemřeli toho dne, v tu hodinu v katedrále? Proč musíme dále bídě žít? Protože jsme zhřešili. Teď už dobře vidíme nesmírnost svých chyb. Byli-li jsme ponecháni stranou, znamená to, že jsme své hříchy ještě dost neodčinili. Sami zůstali jen ti, kdož žili příliš v hříchu, než aby byli schopni řádné oběti.

Nám, obyvatelům poraženého státu, kyne jen budoucnost naplněná bolestí a utrpením. Válečné náhrady, jež nám uložila Postupimská dohoda, jsou těžké břemena. A přece těžká cesta, po níž musíme nést své břímě, je jedinou nadějí, jež nám zbývá; poskytnete nám příležitost odčinit své viny.

ZVON

Blahoslavení lkající, neboť oni potěšeni budou. To znamená, že musíme projít bolestivou cestu neochvějně a až do konce. Ale hladovým, žíznivým, opovrhovaným, bičovaným, zalitým potem, krvácejícím jistě pomůže Ten, jenž donesl kříž až na vrchol Kalvarie: Ježíš Kristus.

Bůh dal, Bůh vzal, jméno Páně budíž pochváleno. Poděkujme mu, že vybral za oběť Urakami. Buďme Mu vděční, neboť zásluhou této oběti byl vrácen světu mír a Japonsku svoboda víry. Ať duše věrných zemřelých odpočívají v pokoji z milosrdenství Božího. Amen

Zemřeli

Dne 1. června 2005 zemřel ve Scrantonu pan John W. Bjacek. Narozený v Československu, vystudoval Obchodní Akademii T. Bati pro zahraniční obchod. Na Karlově Univerzitě vystudoval obor „Obchod a Politika.“ Znal mnoho jazyků (aktivně anglicky, německy, francouzsky, španělsky, portugalsky a italsky) a jako odborník v průmyslu pro plastik a gumu cestoval po celém světě kde vyjednával technické a legální smlouvy. Žil v několika zemích, mezi jinými také v Brazílii a v Indii.

Zádušní mše svatá a poslední rozloučení se konalo v sobotu 4. června v kostele Nativity of Our Lord ve Scrantonu. Se zemřelým se rozloučila jeho manželka Eva, pět dětí a osm vnoučat.

Odpočinutí věčné dej mu, Pane, a světlo věčné ať mu svítí.

Blahopřejeme k narozeninám

V měsíci červenci a srpnu:

Šárka Elahi 2. července, Tonka Habek 4. července, Bořivoj Tydlitát 6. července, Štefan Veselý 7. července, **Alfons Brož 9. července**, Dagmar Žalmanová 10. července, Dáša Lehmová 11. července, Anna Hlavatá 13. července, Georgie Chamberlain 14. července, Petr Bunža 18. července, **Pavel Weirich 22. července**, Růžena Bunžová 23. července, Žaneta Kralevičová 25. července, Jiří Široký 28. července Kristýna Hnízdová 28. července, Heda Krátká 1. srpna, Miroslav Chybík 2. srpna, Michelko Krupka Janík 4. srpna, Frank Křenčík 5. srpna, Šárka roz. Králová 8. srpna, Jan Hlinka 9. srpna, Jakub Hnízda 12. srpna, Pavlík Tydlitát 17. srpna, Josef Sedláček 17. srpna, Peter Křenčík 18. srpna, **Veronika Sikorjaková 24. srpna**

Děkujeme za příspěvek na ČESKOU KATOLICKOU MISII

V minulém období přispěli:

Marianne a James Solfronk, Frank Macek, rodina Krupkova, Alena Pokorná, Josef Motelka, Dáša Lehmová-Molnářová, Zdenka Karlovská, Maria Špaček, family Kosar

Mše svaté v červenci a srpnu 2005

Datum	Úmysl	Dárce
01-Jul-05	Za sestru Evu Kratochvílovu	Lucie Chytil
02-Jul-05	Za živé a zemřelé členy československých spolků v Los Angeles	Jirina Fuschova
03-Jul-05	Za rodičův Krupkových a Flamikových	Krupkovi
05-Jul-05	Za Peter Otruba	Československý Club Manhasset
08-Jul-05	Za Marii a Joseph Pluháček	Georgia Chamberlain
10-Jul-05	Za Michala a Mariu Sikorjak	Sikorjakovi
12-Jul-05	Za rodinu Sedleckých	Lucie Chytil
14-Jul-05	Za Marii Hromadkovou	Blažena A. Stránská
17-Jul-05	Za politické vězně, účastníky třetího odboje Československa, kteří byli popraveni komunistickým režimem	Na úmysl politických vězňů, Dáša Lehmová - Molnárová
20-Jul-05	Za zeměděleho manžela Aloise Hanáka	Miada Hanák
22-Jul-05	Za rodinu Scheinostovu	Lucie Chytil
23-Jul-05	Na poděkování Pánu Bohu	Růžena Bunžová
27-Jul-05	Za Albinu Dubil Štefkovu a Václava	Georgia Chamberlain
29-Jul-05	Za zdraví a Boží požehnání pro Martu	rodina Sedláčkova
30-Jul-05	Na poděkování Pánu Bohu a za rodinu z obou stran	František Daněk
03-Aug-05	Za rodinu Chytilovu	Lucie Chytil
05-Aug-05	Za Boženu Zahradníkovu	Libuše Králová
06-Aug-05	Za zdraví a Boží požehnání pro Martu a Dennise, (výročí svatby)	rodina Sedláčkova
07-Aug-05	Za Annu a Vasila Viru, a za Annu a Vavřince Kraleviče	Sikorjakovi
10-Aug-05	Za rodinu Kratochvílovu	Lucie Chytil
12-Aug-05	Za zeměděleho Dionysie Ruskeviche	rodina Bláhova
13-Aug-05	Za Františka Bláhu	Libuše Králova
14-Aug-05	Za zeměděleho Filomenu Bačíkovu, rodiče a sestry	rodina Tomečkova
17-Aug-05	Za Jerome Kocurek	Georgia Chamberlain
18-Aug-05	Za křtnou mamičku Marcelu Tomanovu	Norika s Michelkom
20-Aug-05	Za Jaroslava Stránského	Blažena A. Stránská
21-Aug-05	Za politické vězně, účastníky třetího odboje Československa, kteří byli popraveni komunistickým režimem	Na úmysl politických vězňů, Dáša Lehmová - Molnárová
22-Aug-05	Za Petra Otrubu	Mary Otruba
24-Aug-05	Za Lawrence Kocurek	George Chamberlain
30-Aug-05	Za sestru Evu Kratochvílovu	Lucie Chytil

Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v **10.30**, v **dolním kostele Panny Marie Karmelské v Astorii (23-25 Newtown Ave)**. Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. **Po bohoslužbách následuje společné pohoštění ve školní jídelně.**

Adresa českého kněze: **P. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11 375**

Tel/Fax: (718) 575 8959 E-mail: anthony57@msn.com

<http://www.zvon.info>

Slovenská mše sv. každou neděli v **11.00** u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (**1st Ave a 66th St.**) **<http://www.stjohnnepomucene.org>**

Mše svatá sloužená 17. července a 21. srpna bude za ty, kteří byli popraveni v těchto měsících:

ČERVENEC

Pavel Lesniak Nikolaj Maszluh Vasil Riopka	Popraveni	1. července 1949
Jaroslav Chraust František Zajíček	Popraveni	7. července 1953 1954
Josef Ludvík Vladimír Palma	Popraveni	8. července 1952
Antonín Lanstof Josef Pták	Popraveni	9. července 1958
Josef Gonic Bohuslav Hubálek Miroslav Jebavý Karel Sabela Vilém Sok (dříve Viliam Sieger)	Popraveni	18. července 1949
Karel Lomič	Popraven	25. července 1952
Jindřich Jank Zdeněk Profous Jan Musil	Popraveni	28. července 1951
Bernard Němček	Popraven	29. července 1955

SRPEN

Ladislav Cee Miloš Morávek Josef Polomský Miroslav Sýkora	Popraveni	1. srpna 1950 1951
Václav Drbola František Kopuleť Antonín Mityska Drahomír Němec František Pařil Antonín Plichta Antonín Škrdla František Vaněk		3. srpna 1951 1954
Josef Kmínek Josef Macý Karel Strmisko	Popraveni	8. srpna 1952
Rudolf Fuksa Jiří Hejna	Popraveni	9. srpna 1952
Milan Jurča	Popraven	23. srpna 1952
Václav Rousek	Popraven	25. srpna 1951
Josef Vavro-Stařík	Popraven	26. srpna 1953
Josef Krejčí Josef Matouš	Popraveni	29. srpna 1953
Jan Matička Václav Vacínek	Popraveni	31. srpna 1951